

A gráci Leechkirche

Stájerország (régebben Stíria) Ausztria második legnagyobb tartománya. Évszázadokig Magyarország közvetlen szomszédja, hiszen 1918-ig, az elcsatolásig közös határa volt Zala és Vas megyével. Így érthető, hogy történelmünk számos ponton érintkezett, elég csak IV. Béla és V. István, esetleg Mátyás király nevét megemlítenünk. De ha a tartomány székhelyére, Grácra gondolunk, sokaknak beugorhat akár Pázmány Péter neve is.

Grác legrégebbi templomát a Geidorf nevezetű városrészben találjuk. A Leechkirche dombra épült, nevét is innen kapta. A Leech szó az ónémet 'hleō' szóból származik, jelentése: halomsír. Ez arra enged következtetni, hogy a halmok tényleges szerepéről való tudás egészen az első évezredig megőrződött, holott az idők folyamán számos nép: kelták, germánok, vendek és avarok is lakták e területet.

A templom kora gótikus stílusban épült. Építését már 1255-ben megkezdték, de valójában 1275-1293 között készült el. Nyugati kapuja felett található egy értékes, homokkőből készült Madonnát a gyermekkel ábrázoló szobor, mely a 13. században készült. Művészi értékű üvegfestményei szintén a 13-14. században készültek, s a legutóbbi restaurálás alkalmával középkori falfestmények is előkerültek (Piéta). Két tornyát egy nagyobb felújításkor, 1500 körül építették hozzá. Ma látható berendezése barokk stílusú. A Német Lovagrend egykori temploma 1985 óta egyetemi templomként is üzemel.

A mostani templom helyén azonban már korábban is állt egy kápolna, mely Szent Kunigunda tiszteletére lett felszentelve. Kunigunda, Orsolya mártírszent útitársa, a Rajna-vidékének hajdan

kedvelt szentje volt, magyarországi ismertsége meglehetősen korlátozott, neki szentelt templomról nem is tudunk a Kárpát-medencében. Tisztelete azonban a cipszerek körében élt, erről tanúskodik például a bártfai templom egyik oltára. A kápolna 1202-ben épült, 1233-ban került a Német Lovagrend birtokába, s 1250-ben semmisült meg. Az 1991-94 között végzett restaurálási munkálatok során feltárták többek között e kegyhely alapját, falrészleteit.

A templomnak magyarokhoz fűződő kapcsolata meglehetősen sajátos, erről a bejárat előtt álló kis információs tábla is beszámol: „1250. von den Ungarn zerstört” azaz 1250-ben a magyarok elpusztították. 1250-ben a stájer és osztrák urak betörték Magyarországra. IV. Béla király e rablótámadásra szokatlanul nagyméretű hadjáratral válaszolt. Szűcs Jenő, neves történészünk azt feltételezte, hogy Béla a tatárbetörés miatt az ország súlypontját a nyugati országrészbe akarta áthelyezni, ennek azonban ellentmond az, hogy hamarosan kivonta csapatait Stájerországból. Az mindenestre tény, hogy az 1254. május 1-én megkötött pozsonyi béke alapján Stájerországot kettéosztották, s a Semmeringtől délre eső terület a Magyar Királyság melléktartománya lett egészen 1260-ig. Kormányzását először Gutkeled István szlavón bán, majd IV. Béla fia, István herceg (a későbbi V. István) látta el, aki felvette a Stíria hercege címet is.

A templomról panoráma kép itt tekinthető meg: [MEGNÉZEM](#)

A fényképeket Kovács Dénes készítette.

Források:

A templom honlapja: [MEGTEKINTEM](#)

Bálint Sándor: Ünnepi kalendárium I. Szent István Társulat. Budapest, 1977. 458.

Vízkelety András: A Leuveni Kódex egyik középkori állomáshelye. Magyar Könyvszemle 116. évf. 2000. 3.szám

